

Una din secțiile de uleiuri superioare de la Rafinăria „Telegaen”, regiunea Ploiești.

Iarna venise afunci mai nemiloasă decit oricind. La 1 ianuarie 1933 trebuia să intre în vigoare

„acordul pentru conservarea zăcămintelor de petrol”, la care aderaseră și industriașii români, invitați la tratativele duse la Paris. Sub această neprihănită mască se ascundea o mârșavă acțiune a burgheziei române: aceea de a zvrli greulășile crizei economice pe spinarea maselor muncitoare. Prin acest acord se hotăra ca producția de țiței a României să fie redusă cu 30 la sută; în același timp, un sfert din muncitorii din industria petroliferă urmau să fie concediați, iar celor care mai rămâneau în serviciu trebuia să li se reducă salariile la jumătate. Această perspectivă îngrozitoare era hărăzită muncitorilor petroliști care și așa îndurau o mizerie cruntă. Astfel, la 15 august 1931, ziarul „Scinteia” arăta că în Valea Prahovei „salariile au fost scăzute cu 50—60 la sută... concedierile se țin lanț”... Inseși statisticile burgheze din acele timpuri menționau că personalul întrebuințat în extracția țițeiului a scăzut, numai între anii 1929—1931, la mai puțin de jumătate. În toată iernii anului 1933, alți muncitori urmau să fie concediați.

A răsunat atunci cu tărie glasul Partidului Comunist, care conducea lupta tuturor oamenilor muncii pentru pace, bună și libertate. Sub conducerea partidului au avut loc în anii aceia acțiuni puternice ale muncitorilor petroliști, care luptau alături de ceilalți oameni ai muncii pentru o viață mai bună, împotriva pregătirii războiului antisovietic și a instaurării fascismului, pentru libertate, împotriva jugului imperialist. „In Valea Prahovei — spunea un manifest editat în 1930 de Consiliul general sindical unitar — izbucnesc zilnic greve. Muncitorii revoltăți

Acum 25 de ani PE VALEA PRAHOVEI...

demontează sondele”. La Cimpina, muncitorii organizați în sindicalul „Casa poporului” au cerut, între altele, acordarea unui spor de salariu de 30%, aplicarea zilei de muncă de 8 ore, respectarea demnității omenești etc. Asemenea revendicării au formulat și muncitorii petroliști din Moreni, Ceptura și alte localități. La Moreni,

în septembrie 1932, a avut loc la cinematograful din localitate o întrunire în care muncitorii petroliști au protestat împotriva șomajului, valului de concedieri și scăderii salariilor.

Erau în fierbere și multe sale din jurul Ploieștilor. Aci locuiau o parte din muncitorii de la schele și rafinării care, așa cum arată mporarele unor

primari, „făceau agitație”. În consecință, pentru „paza ordinii publice”, se înliinlează în 1932 încă 67 de

posturi de jandarmi în comunele de pe Valea Prahovei.

În anul 1932, capitaliștii porniseră o puternică ofensivă împotriva muncitorilor petroliști. Încă din vară au fost concediați o sumedenie de muncitori de la rafinăria „Orion”. Apoi, în septembrie, îi veni rindul rafinăriei „Romino-Americana”; și aci avură loc concedieri masive, iar pe deasupra, celor rămași li se scăzu lesa cu 35 la sută.

În această vreme partidul, punind în practică hotărârile Congresului al V-lea, pornește la stringerea rândurilor muncitorilor în Frontul Unic Muncitoresc, peșle cașul conducerii de dreapta a P.S.D.-ului. Să formează comitele locale de acțiune la Ploiești și în alte localități și comitele de acțiune într-o serie de rafinării ca „Astra-Română”, „Romino-Americana”, „Orion” etc. În scopul popularizării revendicărilor și a metodelor de luptă, s-au tipărit numeroase manifeste și apeieri, precum și o gazetă sindicală intitulată „Frontul Unic”. Comitetul local de acțiune din Ploiești a organizat, de asemenea, o serie de adunări și întruniri, printre care și cea de la sala „Elysée”, din Ploiești, care s-a ținut la 10 octombrie 1932 și unda au participat circa 7.000 de muncitori din rafinăriile Ploieștilor. La această întrunire muncitorii petroliști au hotărât să acționeze uniți în Frontul Unic.

Decembrie 1932... Patronii tărăgăneau zi de zi revendicările muncitorilor petroliști. Ca atare, muncitorii de la

FOCURILE SACRE

Iar acolo, undeva, în fund, e zbuciumul necontenit, mărăreția și vâietul dealurilor petrolifere

GEO BOGZA

Sint focurile sacre. Privește-le cum ard,
Cum străpungind pământul se năpustesc în aer
De parc-un zeu al beznei temut și revanșard
C-un zeu al bolții clare a-neiș un crunt incaier!
Din veac în veac se saltă și cad. Din an în an
Printre păduri și turme fantoma lor apare —
Și, ca-n amurgul dacic strămoșul meu roman,
De taina grea pe dată cuprins, mă turbur țere.
E o comoară-ascunsă ce flăcările-o spun?
E o grozavă boală cu prevestiri de moarte?
Și singele de tauri stropește lutul brun...
Și cintece păgine duc jertfa mai departe...

Dar vechile imagini le a stîns a vremii nea.
Prin toamna fumurie scăldată-n raze blonde
Priveliștea ce-n față acum o pot vedea
O lume-l de conducte, de fabrici și de sonde.
Ca o putere nouă au coborât aici,
Ca niște păsări grele ce-și implintăreă ciccul
În inima planetei. Privirea țî-o ridică
Și de un veșnic zbucium cuprins își pare locul.

Aurel Rău

I. Dragomirescu

(Continuare în pag. a 6-a)

La 29 ianuarie anul acesta, se împlinesc 90 de ani de la nașterea scriitorului francez Romain Rolland, una din marile figuri ale literaturii veacului XX, a cărui viață și operă au fost în întregime dedicate luptei pentru o omenire mai bună. Citit și iubit de asupriții de pretutindeni, Romain Rolland rămâne pentru viitorime un prețios îndreptar. A denunțat și a lovit cu vigoare în putreda societate capitaliste, a urit și a luptat împotriva războiului, a demascat fascismul și pregătirile de agresiune militară împotriva U.R.S.S. El a pledat pentru fărâșirea unei societăți fără clase, fără exploatare, solidarizându-se din prima clipă cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cu socialismul.

„Sint slujitorul flămânților, al exploataților, al asupriților. Înainte de a le da, dacă pot, comorile spiritului, eu le datorez piinea, dreptatea și libertatea. Chiar participarea mea la privilegiile inteligenței, îmi dă mijloacele, deci îmi impune datoria de a ajuta pe cei mulți, în mod eficace, luminându-i în mersul lor politic și social, dînd în vileag pe cei care-i lașcă, arătîndu-le, dacă pot, calea cea bună și primejdiile” — scrie Romain Rolland.

Întru arătarea acestei căi bune și a primejdiilor în lupta pentru dezrobirea politică și economică a celor ce muncesc, Romain Rolland s-a străduit, încă din 1898, o dată cu apariția primei sale cărți Aert și căreia îi urmează piesele-repertoriu ale mult iubitului său „Teatru al poporului”.

Calea urmată de Romain Rolland a fost aceea a luptei sociale cu ajutorul slovei tipărite, întărită de exemplul vieții de fiecare zi.

Sufiul neîndupicat al comunarilor stăpînește ca o vijelie neînfrîntă paginile cărților sale. Eroii săi — de la Jean Cristophe, Marc Rivlere și sfîrșind cu Colas Breugnon, ard în vîlvătaia eroismului și a luptei; apar în fața noastră hotărîți să moară decît să trăiască ingenușchiali.

Romain Rolland a murit în decembrie 1944. Fiara hitleristă, împotriva căreia dase alarma încă din 1930, nu fusese încă definitiv răpusă. Armata sovietică nu înfipsea steagul biruștelor în Berlinul hitlerist. Deși grav bolnav, slăbit de prigonirea fascistă, ochii săi au putut totuși să se înflăcăreze la apropierea zilei celei mari, a victoriei popoarelor libere.

Au trecut de-atunci 14 ani. Popoare, ieri subjugate, își făuresc azi o viață nouă, construind socialismul alături de Uniunea Sovietică, meierezul de nădejde al păcii. Negustorii imperialiști vîsează azi un nou război, la fel ca și în 1919, 1939...

„Războiul imperialist, — scria Romain Rolland, la 10 Iunie 1934, în revista sovietică „Frontul științei și tehnicii” din Leningrad, — este o urmare inevitabilă, o condiție a sistemului capitalist. El este rațiunea de a fi a fabricanților de munițiuni, a patronilor marilor uzini, a stăpînilor oțelului, petrolului și industriilor chimice, care sînt actualmente șefii oculte ai guvernelor. El este comis-voiajorilor înarmat, care deschide cu forța deșeurile țărilor cucerite, pentru produsele capitalismului...”

Și după ce arată că războiul imperialist „distruge sensul vital al colectivității omenesci, ducînd de-a dreptul la napoleonism la fascism”, Romain Rolland adaugă: „Sintem dator să ne împotrivim pînă la moarte acestui război!”

Strigăt ce arată că războiul imperialist „distruge sensul vital al colectivității omenesci, ducînd de-a dreptul la napoleonism la fascism”, Romain Rolland adaugă: „Sintem dator să ne împotrivim pînă la moarte acestui război!”

O altă trăsătură importantă a lui Romain Rolland este evoluția sa de pe poziția singuraticului individualist, ce a fost pînă în primii ani ai războiului din 1914—1918, la aceea de „soldat al acțiunii” și pe care n-a părăsit-o nici în timpul ocupației hitleriste.

Pentru a înțelege acest lucru este necesar să aruncăm o scurtă privire asupra vieții și operei sale.

Romain Rolland s-a născut la 29 ianuarie 1868 dintr-o familie burgheză. De la maică-sa moștenește dragostea pentru muzică și distincția sufletească. Se zbate singeros în formarea sufletului și minții sale, muzica predominîndu-i preocupările. Bursier la Roma, frământat de probleme, nemulțumit de perspectiva vieții tîhnite de familie, răscolit de lecturi, îi scrie lui Tolstoi, la Iasnaja Poliana. Întîlnirea pe pagină de corespondență cu marele scriitor rus are o covîrșitoare influență asupra scrisului său, asupra felului său de a gîndi.

Vigoarea minții, a sufletului său, întîlnirea cu scriitorii ruși, prietenia cu Gorki și mal ales puterica înrîurire a lui Lenin, îl fac să simtă că „rostul intelectualilor e

în mijlocul poporului, solidari cu poporul, cu toții făcînd parte „dintr-o mare orchestră; izolați de ea, n-am fi decît niște lăutari”.

Nu sint întimplătoare mărturisirile prin care Romain Rolland definește sensul și importanța prietenilor sale din viață, pentru opera și felul său de a fi. Iată, de pildă, cum descrie întîlnirea cu Maxim Gorki și ce influență a avut asupra sa:

„Pînă la ultimii 15 ani, — scria Romain Rolland în mai 1931 — cei mai buni dintre noi nu puteam ieși din fundătura individualismului. Luccram izolați, călăuziți de glasul conștiinței noastre. Aceasta era, totodată, puterea și slăbiciunea noastră...”

„Îmi lipsea pămîntul ferm, pe care să mă bîzui. „Independența spiritului” — așa cum o înțelegeam în 1919, — e un arbore care-și întinde brațele spre cer. Dar rădăcinile lui au ieșit aproape în întregime din pămînt. El e osîndit să moară, dacă nu izbutim să-l răsădim în plină omenire, în acel pămînt negru, care e poporul Muncii. De acolo s-a ivit Gorki. El se contopește azi cu însăși conștiința proletariatului”.

Și după ce arată în cuvinte simple, dar impresionante, cum a trăit în Occident, pe pămînt sterp, secăt, cum timp de 30 ani a căutat poporul muncii, Romain Rolland își încheie spovedania astfel:

„Pămîntul Occidentului e tare și secătuit în jurul meu. Dar, mi-am prolongit rădăcinile. Pe sub scoarța groasă a Europei, am atins straturile fecunde ale popoarelor sovietice, viața imensă trezită în adîncimile Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice. Și astfel, la capătul acestei munci subterane, rădăcinile mele s-au întîlnit cu acele ale lui Gorki; rădăcinile noastre frățești s-au înclătă!”

Romain Rolland este primul scriitor european care salută Revoluția din Octombrie. „Mergeți înainte! Noi vă vom urma! Fiecare popor călăuzește la rîndul său omenirea!” — spune el, la 1 Mai 1917, într-un articol.

O sănătate subredă îl împiedică să vie în U.R.S.S. Va lupta însă cu ardoare pentru apărarea Patriei Sovietice, pe care o va vizita abia în 1935 și de unde se înapoiază cu legămîntul:

„Plec, ducînd cu mine profunda convingere a ceea ce am presimțit venind aici, că singurul progres valabil al lumii este legat indisolubil de destinele U.R.S.S. — făcîndu-l internațional Proletariatului, care trebuie să fie și va fi întregă Omenire. Datoria strictă în toate țările este să apărăm împotriva tuturor dușmanilor care-l amenință progresul. De la această îndatorire n-am lipsit și nu voi lipsi niciodată”.

Legămînt îndeplinit cu prisosință. Prin scris, în congrese, Romain Rolland este în fruntea celor care denunță pregătirea războiului antisovietic, planurile ascunse ale imperialiștilor de a sugruma tînăra Patrie a socialismului.

În 1932, la Congresul internațional de la Amsterdam contra războiului și fascismului, Romain Rolland strigă vizionar: „Patria noastră e în primejdie! Patria noastră internațională... U.R.S.S. e în primejdie... Se pregătește un monstruos atentat... ai cărui urzitori sînt, la Apus, imperialismele industriei grele și finanței, slujite de valeții lor: guvernele și Liga Națiunilor... Să ne strîngem rîndurile!”

Chemarea sa și-a dovedit temeinicia prin confirmarea crudă ce a dat-o istoria în timpul celui de al doilea război mondial. Iar patria socialismului biruitor — Uniunea Sovietică — a reperutat, prin zdrobirea fascismului și hitlerismului, cea mai răsunătoare dintre toate victoriile militare de peste veac.

Acum 25 de ani PE VALEA PRAHOVEI...

(Urmare din pag. 1-a)

„Astra-Romînă” au pornit o serie de acțiuni agitatorice și demonstrații în fața birourilor direcției rafinării. Speșială de manifestația muncitorilor, direcția a chemat în ajutor organele siguranței și armata. Muncitorii însă n-au dat înapoi, ci au silit conducerea rafinării să încheie un contract colectiv de muncă pe timp de 6 luni, prin care se mărea salariul muncitorilor cu 8—12 la sută și se hotăra ca în acest răstimp să nu se mai facă nici o concediere.

Puțin timp după aceasta, la începutul lui ianuarie 1933, direcția rafinării „Orion” a hotărît concedierea unui însemnat număr de muncitori. Samavolnica hotărîre a patronilor a declanșat o puternică mișcare de protest a tuturor muncitorilor rafinării, care au părăsit lucrul, demonstrînd pe străzile orașului Ploești.

Se făcea simțită apropierea unei mari înclăștrî între muncitori și patroni. Comitetul Central al P.C.R. atrăgea atenția comunistilor că trebuie să se așlepte la un atac puternic al patronilor.

În dimineața lui 30 ianuarie 1933 se produse atacul brusc al patronilor de la „Astra-Romînă”. Ei își călcau angajamentul semnat cu puțin timp înainte, dînd aviz de concediere unor muncitori. Comunistii mobilizară imediat pe muncitorii fabricii care se adunară în fața birourilor direcției, cerînd respectarea contractului colectiv și anularea concedierilor.

Plini de bărbăție, muncitorii au ținut piept atacurilor poliștilor, alungîndu-i

apoi din curtea rafinării. Ei sili răstimp pe patroni să-și revizuiască ordinul de concediere a muncitorilor și să-și ia din nou angajamentul scris de a respecta contractul de muncă colectiv.

Acest succes îi înflăcăra și mai mult pe muncitori.

1 februarie 1933... Curtea rafinării „Romino-Americana” tremăla de mulțimea muncitorilor greviști adunați în fața birourilor direcției, pentru a cere satisfacerea revendicărilor. Sirenele tuturor fabricilor din Ploești chemau pe muncitori să-și sprijine pe cei de la „Romino-Americana”. În acest timp, direcția rafinării a chemat în ajutor poliția și armata. Echipași ca pentru război, cu baioneta la armă, soldații au atacat pe greviști, care au rezistat cu eroism. Circa 150 de muncitori au fost arestați și zvrilși în dubele poliției, care porniră spre chestură și legiunea de jandarmi. La bariera orașului însă o mulțime compactă de muncitori a atacat paza dubelor, a eliberat o parte din cei arestați și a pus pe fugă pe poliștii. Totuși, circa 50 de muncitori au fost închiși la chestura poliției și la legiunea de jandarmi.

Coloane imense de muncitori de la „Astra-Romînă”, „Romino-Americana”, „Orion”, „Unirea”, „Standard”, „Gara de Sud” etc. au pornit în jurul orei 5 după-amiază, mărșăluind spre centrul orașului. Ajuși aici, manifestații s-au despărțit în două coloane, înconjurînd chestura poliției, unde erau închiși o parte din muncitori. Au intervenit armata, poliția și pompierii militari, încercînd să stăvilească iureșul mulțimii. Dar nici gloanțele armatei, nici bilele

poliției nu i-au înfrînt pe muncitori. Ei au asediat chestura și au reușit să-și elibereze tovarășii.

Într-un tunel de urale, coloanele de muncitori s-au îndreptat spre primăria orașului, unde s-a ținut un impresionant miting. Numeroși muncitori au luat cuvîntul, înfierînd acele bestiale ale patronatului, cerînd respectarea contractelor colective de muncă, libertate politică, încetarea pregătirilor de război împotriva U.R.S.S.

Într-o noapte, în sunetele Internaționalei, miile de manifestații s-au înclătă din nou, plecînd către casele lor. Acțiuni hotărîte ale muncitorilor au avut loc în zilele următoare pe toată Valea Prahovei: la Cîmpina, la Moreni, la Băicoi etc.

Ajături de muncitorii celerști care în zilele lui februarie 1933 au luptat cu eroism la Grivița Roșie, petroliștii au înscris o pagină de luptă glorioasă în istoria poporului nostru muncitor. Eroicele lupte ale muncitorilor celerști și petroliștii din februarie 1933 au însemnat o puternică manifestare a spiritului revoluționar cu un pronunțat caracter antiimperialist, antifascist și antirăzboinic, cu un profund caracter patriotic și internaționalist. De aceea, luptele din februarie au avut și un puternic ecou internațional. Luptele celerștilor și petroliștilor din România au constituit, pe plan mondial, după înscăunarea fascismului în Germania, prima împotrivire fățișă, prima manifestare antifascistă de masă din Europa a muncitorimii conștiente.

Alexandru Tolex

Grădinăritul

IZVOR DE INSEMNAȚE VENITURI

Printre ramurile aducătoare de mari venituri ale agriculturii se numără și grădina de legume și zarzavat.

Trecerea la formele cooperatiste de muncă, existența unui bogat parc de mașini, înlesnirea de a procura în condiții avantajoase

sămînță selecționată și îngrășăminte chimice, sînt condiții deosebit de prielnice, create azi în țara noastră, pentru dezvoltarea pe mai departe a legumiculturii, pentru creșterea productivității și rentabilității acestei ramuri. Avem azi posibilitatea să obținem producții mari de legume și zarzavat la hectar, ba înai mult, să scoatem și cite două-trei recolte într-un an.

Grădinarii din țara noastră se bucură de un larg sprijin din partea statului atît în ce privește sporirea producției cit și valorificarea acesteia în mod convenabil. Statul oferă posibilitatea de a contracta producția-marfă acordînd totodată producătorilor contractanți mari avantaje economice.

În pagina de față vă înfățișăm cîteva aspecte din experiența dobîndită în sectorul dezvoltării legumiculturii și al creșterii rentabilității sale de cîteva gospodării colective aflate în diferite regiuni ale țării.

500.000 lei în sectorul legumicol

O vizită la Casa agronomului îți prilejuește de multe ori înfățișarea. Acolo aproape întotdeauna vei găsi colectivități, directori de gospodării de stat, ingineri de pe teren sau specialiști în diferite ramuri ale agriculturii veniți să-și împărlășească unul altuia experiența.

Cu ocazia unei astfel de confruntări l-am cunoscut pe inginerul agronom Ilie Dăncilă, un înrăbunțat dar cu o figură care atrage prima energie și hoșiarie. Venise tocmai din regiunea Constanța, de la gospodăria colectivă „9 Mai” din Negureni, raionul Băneasa, unde lucrează de mai bine de doi ani.

Cum era și firesc, discuția noastră s-a purtat în jurul preocupărilor sale în gospodăria unde lucrează.

— Ce să înțelegi cum stau lucrurile la noi, trebuie să vă spun că gospodăria unde lucrez se întinde pe 2.000 hectare arabile, repartizate pe dealuri și pe șes. Pămîntul de pe deal este cernoziom castaniu, spălat de ploii și ros de vînturi. De acolo nu scoalem decît producții mici. Bineînțeles că ne-am propus în plan să îmbunătățim acest pămînt prin lucrări de combaterea eroziunii, îngrășare, etc. Dar astea durează mult. În schimb la șes avem un pămînt foarte bun, aluvionar. Ca să poată obține venituri mari, colectivității s-au gîndit încă de acum cîțiva ani că ar fi bine să înființeze aici o grădină de legume pe 30 hectare, iar restul să rămînă pentru alte culturi.

— Bine, dar cum s-a rezolvat problema apei? m-am interesat eu. — Cunoșc raionul acesta și știu că pe aici de kilometri împrejur nu există nici un pîrîu sau mîcar o baltă care să fie folosită pentru irigații.

— Mă așteptam la această întrebare. În comună existau trei cișmele mari, pe care trebuia doar să le folosim. S-a amenajat sistemul de irigație prin cădere, adică cișmelele fiind așezate

zate mai sus, de la ele pleacă niște canale prin care circulă apa pînă la grădină. În felul acesta nu mai este nevoie ca apa să fie pompată. Debitul cișmelelor este de 30 vagoane de apă pe zi.

— Și ce legume cultivați mai mult? — l-am întrebant.

— Cultivăm toate legumele obișnuite în grădini: roșii, vinete, ardei, castraveți, cartofi, varză etc. Anul trecut am obținut producții de 18.000 kg. la hectar la varza de vară, 40.000 kg. la varza de toamnă, 25.000 kg. la morcovi, 17.000 kg. la ceapă, 15.000 kg. la cartofii iarovizați, etc.

L-am întrebant apoi dacă e rentabilă legumicultura în gospodăria lor.

— Să facem împreună o socoteală — mi-a răspuns el. Anul acesta veniturile bănești totale ale gospodăriei au fost de peste 900.000 lei. Din acestea 500.000 lei provin din grădinărie. Adică socotind că avem 30 hectare, revin peste 16.600 lei la hectar. Orice alte plante am fi cultivat, nu obținem atîta bani. Și să nu credeți că pentru legumicultură s-au făcut cheltuieli prea mari. La cele 30 hectare s-au folosit numai 12.000 zile-muncă, iar costul lucrărilor mecanizate nu a întrecut pe al celor din cîmp.

Am aflat apoi că oamenii sînt foarte mulțumiți de grădina lor de legume, care le aduce venituri bănești în timpul verii, adică într-o perioadă cînd nu sînt alte produse de valorificat. O parte din aceste venituri s-a împărțit la zile-muncă. S-au putut astfel asigura sumele de bani necesare distribuirii de avansuri în cursul anului.

În limb ce vorbeam cu tînărul inginer, m-am convins încă odată că oriunde s-ar afla, oamenii pot smulge de la natură tot mai multe bunuri. Însă pentru a reuși, ei trebuie să pună la contribuție toată puterea lor de muncă.

Ing. agr. M. Preda

De curînd, la Casa agronomului din București, a avut loc un schimb de experiență în problema legumiculturii, la care au participat ingineri și tehnicieni, brigadieri și șefi de echipe legumicole din gospodării colective și țărani colectivizati.

ÎN FOTOGRAFIE: În timpul unei pauze, profesorul Ion Maier, șeful catedrei de legumicultura de la Institutul Agronomic „N. Bălcescu” din București, împărlășindu-și experiența unui grup de participanți.

Cum am obținut două recolte de cartofi pe an

În gospodăria colectivă sîntem 150 de familii și avem 450 hectare arabile de pămînt. Ca să obținem venituri trebuie să-l muncim bine. Cultivăm cereale, plante tehnice, legume; avem, de asemenea, și un sector zootehnic, fiecare străduindu-ne să scoatem producții cit mai ridicate.

De exemplu, am citit în cărțile agrotehnice despre culturile forțate la cartofi și despre plantarea de vară. Ne-am gîndit că ar fi bine să folosim și noi aceste metode. De ce să stea pămîntul atîtea luni nefolosit, cînd el ar putea rodi de două ori? Atunci am cerut sfatul inginerului Comarnescu de la raion și el ne-a învățat ce să facem.

Asta era în primăvara anului 1955. Și iată cum am procedat: la sfîrșitul lui februarie am pus cartofii la iarovizat, după metoda savantului sovietic Lisenko, despre care citisem și în cărți. Ca să aibă destulă căldură, i-am pus în grajdul vitelor, unde am construit special niște polițe din scinduri la 2,5 m. înălțime. Din cînd în cînd i-am stropit cu apă și i-am întors. Cînd le-a dat colțul de 2—3 cm. erau iarovizați.

La sfîrșitul lui martie i-am plantat în pămîntul pe care-l pregătisem din toamnă (il arasem adnc și îl îngrășasem cu 25 tone gunoi de grajd la hectar), așa că n-a mai fost nevoie decît să-l lucrăm cu cultivatorul. După ce cartofii au răsărit, i-am prășit de două ori ca să nu-i năpădească buruienile. Se știe că nu există dușman mai mare pentru cultură decît buruienile, care le mîncă hrana și apa din pămînt și le înăbușă. Cînd cartofii s-au făcut cit un ou de găină i-am scos cu băgare de seamă din pămînt. Am recoltat 12.000 kg. la hectar. Din vînzarea lor am obținut bani buni care au contribuit la sporirea veniturilor bănești ale colectivității.

Între timp, la 1 iunie, am pus alți cartofi la iarovizat, din cei păstrați din toamna trecută. Am procedat la fel ca în primăvară, numai că de data asta fiind destul de cald i-am pus jos, în șură, pe un strat de paie, ca să nu fie în contact direct cu pămîntul.

La 10 iulie erau iarovizați și i-am plantat în pămîntul de pe care luasem prima recoltă. Toamna i-am recoltat și i-am așezat în prisme pentru ierna-

re. Din cele două recolte am obținut peste 21.000 kg. la hectar.

Primăvara următoare am procedat la fel și am obținut cite 22.000 kg. de cartofi la hectar din fiecare recoltă, astfel că la sfîrșitul anului ne-am bucurat de o recoltă de 44.000 de kg. la hectar. De atunci folosim în fiecare an metoda asta. Ca să ne reușească mai bine, cultivăm două soiuri de cartofi timpurii „Mittelfröhe” și „Gölbaba”, unul pentru plantarea de primăvară și altul pentru plantarea de vară. Cartofii din aceste două soiuri se dezvoltă mai repede decît cei din alte soiuri.

Ne putem mîndri că am fost primii pe regiune care am obținut două recolte de cartofi pe an și am auzit că acum vor și alți țărani muncitori să ne urmeze exemplul.

Înceind, vreau să subliniez că treaba asta ne-a reușit numai pentru că am fost uniți în gospodăria colectivă unde am putut aplica regulile științei agrotehnice.

Alexandru Botezan

brigadier în G.A.C. „Steagul Păcii” din comuna Mihai Viteaz, raionul Turda, regiunea Cluj

Cîștig în tot cursul anului

Grădinăritul este o în- delectare care, de regulă, îți răsplătește truda, uneori însă îți poate aduce și mult necaz. Zarzavatul odată ce a fost cules trebuie să fie îndat încercat și trimis la piață. Altfel începe să se vesețească, să-și piardă din calitate. Ori noi am fost ferți de asemenea necazuri cu toate că satul nostru, Ceamurlia de Jos, se află departe de oraș (pînă la Constanța avem vreo 70 de km. iar pînă la Tulcea peste 55 km.). Încheind contracte cu cooperativa de consum și cu Aprozar-ul, ne-am asigurat cumpărători siguri și buni pentru 80 la sută din producția-marfă a grădinii.

Primăvara, imediat după semnarea contractului, cooperativa ne-a dat un avans de vreo 8.000 lei. Cu acești bani am putut cumpăra materialul lemnos și protector de care aveam nevoie pentru răsădnițe. De asemenea, am putut cumpăra substanțele pentru tratarea seminței, precum și îngrășămintele chimice necesare, pe care cooperativa s-a îngrijit să le aducă la vreme. Atît cooperativii cit și Aprozar-ul ne-au dat un ajutor prețios și în vremea recoltatului.

Din cele spuse pînă aici

cred că se poate vedea cit ajutor ne-au dat cei cu care gospodăria a încheiat contracte pentru valorificarea producției-marfă de legume și zarzavat. Anul trecut cele vreo 25 hectare de grădină ne-au udus un venit care a mulțumit pe toată lumea. De pe un hectar de grădină am scos în medie cite 12.800 lei, deci în total 320.000 lei, afară de legumele pe care toamna le-am împărțit colectivității (cite 10 kg pentru fiecare zi-muncă). Din banii încasați, circa 100.000 lei, am investit în construcții, am mărît stîna de oi la 2.000 de capete, iar pe cea de vaci de la 30 la 40 capete. Totodată gospodăria a putut împărți cite 5 lei la fiecă zi-muncă. Fiind foarte mulțumiți de avantajele pe care le avem vînzînd statului, prin contract, producția-marfă a grădinii, în anul acesta vom mări grădina la 30 ha, pentru a putea încheia contracte pentru o suprafață mai mare față de cea contractată anul trecut.

Ștefan Fronea

brigadier legumicol în G.A.C. „Răsăritul” din comuna Ceamurlia de Jos, regiunea Constanța.

Sera gospodăriei agricole de stat „30 Decembrie” din raionul Vidra, regiunea București, produce o cantitate mare de legume. ÎN FOTOGRAFIE: Muncitoarea Elena Cristea recoltează roșiile pentru a fi valorificate pe piață.

Gospodarii din Albești

Cu doi ani în urmă, tot pe timpul acesta, albeștenii erau, ca și acum, în dîrdora alegerilor pentru sîaturile populare. În adunările cu candidații F.D.P., pe care mai apoi i-au ales deputați, locuitorii comunei Albești, raionul Cricov au chibzuit care sînt nevoile obștei și cum ar putea fi ele împlinite.

Se sfătuiseră albeștenii atunci cum că ar fi bine să tragă lumină electrică în comună. Nu mai umblî după gaz la prăvălie, nu mai miroase urît în casă și nici nu-ți mai strici ochii la lumina slabă a lămpii. Bașca alte foloase: poți să-ți instalezi un aparat de radio, un fier electric de călcat. În sfîrșit, socoteala făcută nu era rea. Și o dată treaba pusă la cale, au pus umărul deputații, oamenii au contribuit și cu bani și cu muncă acolo unde s-a putut, și iată că, în anul trecut, și-au văzut visul cu ochii.

De fapt fiecare asemenea înnoire aduce în sat o schimbare de orizont, o transformare în mentalitatea oamenilor. Electricitatea n-a adus numai lumina albă, strălucitoare a becului. Mulți oameni nu mai măsoară acum timpul după mersul soarelui, ci își potrivește treburile după semnalele care dau ora exactă la radio. Nu puțini sînt cei pasionați după teatru, care ascultă piesele transmise la radio.

Și nu numai electricitatea a adus înnoire în sat în ultimii doi ani. Au apărut două instituții noi: casa de nașteri și grădinița. Femeile le ceruseră acum doi ani. Și tot ele au fost primele care au dat o mîna de ajutor la înființarea lor, fiind îndrumate îndeaproape de deputații Alexandru Petrescu, Ion Voicu și Cleopatra Pintilie.

O dată cu apariția casei de nașteri au dispărut doftoroaiele. Azi, cînd fiecare lăuză naște aci, primînd cea mai atentă îngrijire, nici o țărăncă n-ar admite că ar putea să fie și altfel. Adică așa cum se întîmpla, în urmă doar cu doi ani, cînd femeile erau asistate, ce-i drept de moașa comună, dar nășteau acasă. Ca să nu mai vorbim de vremurile rămase doar ca o amintire urîtă, vremurile stăpînirii boierilor, cînd femeile nășteau pe țarină sau acasă pe o rogojini...

Iată și grădinița care găzduiește

douăzeci și cinci de copii. Copii care în anii grei de altădată mergeau cu vitele sau cu gîștele pe izlaz. Acum au educatoare. Da, așa cum aveau altădată copiii boierilor.

Ei, și mai sînt multe alte semne ale vredniciei deputaților aleși acum doi ani, ale grijii sfatului popular și, în general, ale simțului gospodăresc al albeștenilor. Și au reparat oamenii în răstimp de doi ani drumurile. Au venit la această acțiune mai mult de 200 de cetățeni din comună și au cărat pietriș și nisip pe care l-au așezat pe șosea. Aci merită multe cuvinte de laudă deputații Toma St. Dumitru, Constantin Pascal și Vasile Staicu care au fost sufletul întregii acțiuni.

După cum au plănuit acum doi ani, locuitorii din Albești și-au reparat și baia comună. Așa că de un an de zile, țărăni din Albești nu se mai spală acasă în copoie, ci merg la baie, fac duș, apropiindu-se astfel de civilizația orașului.

Ei și dacă albeștenii au făcut în aceste doi ani pași mari în cucerirea civilizației, apoi n-au rămas în urmă nici în privința culturii. Cum nevoile de acest fel cresc mereu, ei au mai adăugat o sală de clasă la clădirea școlii de 7 ani, căci nu mai încăpeau copiii. Dar și setea de cultură a părinților a crescut în acest răstimp. Și-atunci, a fost creată o bibliotecă sătească cu vreo 3.000 de volume. Tot în ultimii doi ani. Și tot cu sprijinul sfatului și al deputaților. Să aibă oamenii la îndemînă cărți. Aci și au dovedit munca nepregetată mai ales învățătorii: Maria Popa, Aurelia Tudorache și Maria Telea.

Acestea și multe alte realizări frumoase s-au făcut numai în ultimii doi ani în comuna Albești. Realizări care au schimbat fața satului, care au dus la creșterea bunăstării a cetățenilor, la înfrumusețarea comunei. Realizări înfăptuite de deputați cu sprijinul permanent al țărănilor.

Albeștenii se pregătesc acum din nou pentru alegeri. Ei au propus candidați pe cei mai vrednici săteni. Acum discută îndeolaltă ce vor înfăptui după alegeri cu aleșii lor. Și realizările obștești din ultimii doi ani stau mărturie că ceea ce plănuiesc acum se va înfăptui negreșit.

D. I.

Acest grup sanitar, cu linia sa arhitectonică aleasă, este clădit într-un oraș, cum s-ar putea crede, ci într-un sat de pe meleagurile patriei noastre.

Fotografia înfățișează dispensarul, casa de nașteri și staționarul de copii din comuna Cuhea, regiunea Cluj.

INVĂȚĂTOAREA din Piscu-Rusului

În zilele acestea, cînd alegătorii din Piscu-Rusului, comuna Dagîța, raionul Negrești, s-au gîndit pe care dintre ei să-i propună candidați în alegerile de deputați în sfaturile populare, a fost firește momentul cel mai potrivit să treacă în revistă activitatea obștească a celor mai destoinici dintre ei. Și nu întîmplător, mulți s-au oprit cu drag și încredere la învățătoarea Elena Trițom.

În serile de iarnă, cînd nămeții înfundă drumurile și flori de gheață se aștern pe geamuri, în sala căminului cultural, în fața unor foști elevi, mai vîrstnici sau mai tineri, învățătoarea din Piscu-Rusului deslușea pe înfelesul tuturor foloasele aplicării agrotehnicii înaintate, indem-

nind oamenii să semene porumbul în cuiburi așezate în pătrat. De asemenea, ea îi sfătuisă să-și alăture pămînturile pentru că numai în felul acesta se va putea obține belșug de grîne și îndeștulare în toate casele.

Pentru activitatea bogată și multilaterală a învățătoarei, alegătoarea Emilia Tabarcea a propus-o candidată în circumscripția electorală raională.

Cei care au mai vorbit, tov. Ihe Ailincăi și alții, au fost de aceeași părere. Adunarea era aproape de sfîrșit cînd, din fundul sălii se înălțară două degete tremurătoare.

— Vorbește, moș Costache — îl îndemnă un tovarăș.

— Iaca vorbesc — s-a

ridicat domol moș Costache Zavu. — E rîndul meu să spun că tovarășe Elena Trițom merită cinstea de a fi candidată noastră. Mie, acu, la bătrînețe s-a gîndit să-mi puie condeul în mîna și bine a făcut. Așa cum a avut grijă de bătrînețele mele, să le ducă la lumină, așa cum are grijă de copiii și nepoții noștri să-i crească mari și cu știință, așa o să muncesc de bună seamă pentru ca satul nostru să se înalțe.

Astfel, învățătoarea Elena Trițom a fost desemnată în unanimitate candidată circumscripției electorale raionale nr. 49.

Marieta Andriom
învățătoare
comuna Dagîța,
raionul Negrești

Alexandru Lungu

Pătania SAVETEI

POVESTIRE

— O avut mare noroc Saveta lui Rîmbu c-o dat peste un om ca pîinea lui Dumnezeu și-o dat-o pe brazdă cu răbdare, că altfel nu știu ce era să se aleagă de perisorul ei cel frumos și de obrăjlorul ei rotund și rumeior!

— Ehe! saraca! Să fi intrat ea pe mîna cui știu eu și-apoi lasă... Cam așa vorbeau vîdăniile care le știu pe toate și care-s ochiul și urechea satului. Saveta, e drept că era zvăpăiată ca un ied, dar era și frumoasă, de n-o întrecea nici una.

Ca singura fată a lui Ion Rîmbu, nu se prea înghesuia la treabă. În schimb dacă era un bal în „Hîrtop”, era prima; dacă balul era pe „Soroca” era cea dintîi; iar dacă balul era la „Satul nou”, nu i-o lua alta înainte...

Dar oamenii de pe aici spun cam așa: „cîl ești nemăritată, zburdă cîl poftesii, dar după asta trebuie s-o mai răraști, pentru că viața nu este făcută numai din ris și din joc”. Cu Saveta se înfîmblă cam altfel treburile...

Bărbat-su, Ion Ignat, mai mare decît ea cam cu vreo opt ani, era un om așezat, stăpînit la bucurie și la necaz și chilit în tot ceea ce făcea. În ciuda necazurilor care-l pâliseră prea de timpuriu, Ion se făcea un băiat înalt, spătos, frumos, cum nu altai prea mulți prin împrejurimi. Ii murise tatăl cînd avea șapte ani, iar la 16 ani rămăsese și fără mamă și nu moștenise decît o bună creștere, o căsuță cu grădină și un hectar de pămînt. Rămăsese orfan într-un timp cînd pentru o bucată de mămăligă, o cămașă de tort, o opincă, trebuia să slujească la multe „cele groase”. A venit însă vremea cînd două brațe harnice și cîntea să prețuiască mai mult ca orice avere. A venit vremea ca avutul să se măsoare cu munca...

Cînd l-au văzut oamenii căpătuit, au început să-i poarte de grijă, să-l însoare. Grijă asta a unora e ca un fel de junghi în spate; și cînd e vorba de junghi, apoi la babe își găsește el cel mai bun loc. Umblau vorbele prin babe ca ștătetele. Oamenii treceau prin fața porții lui, îi vedeau gospodăria și ziceau: „Ferice de fata peste care o da norocul!” Și norocul a dat peste Saveta, deși Ion știu multe despre „hărnicia” și „balurile” ei. După asta, tot aceiași oameni spunea: „Ce să-i feci, asta e de cînd lumea: „un bou și-un păcal”.

Nu știu oamenii traiul lor chiar așa de bine cum credeau că-l

2

PĂȚANIA SAVETEI

știu. E drept că după măriliș, Saveta îl ținea numai în scrob de ouă, — că altă mincare nu mai știa să facă — de-a ajuns bietul om să se jure că nu-i mai trebuie să le vadă în ochi toată viața, însă a început s-o învele cu răbdare; azi una, mîine alta, și încel, încel, treburile din casă au început a se prinde de dînsa; cu cele de pe-afară însă era mai greu. Nu-și punea mîntea s-o țai! În schimb la jocuri și la baluri îl țira pe Ionică oriunde ar fi fost. Și nu zice nimeni că nu-i plăceau și lui petrecerile, dar chiar așa, în fiecare săptămînă?

— Da' la țără urma, omu' se mai satură și de carne și mai vrea și fasole, spuse Ion într-o bună zi. Așa cum își plac balurile, ar trebui să-ți placă și munca... Ride lumea în sat și nu-i frumos.

— Las' să ridă, ce am eu cu lumea?

— Dacă-i așa, atunci sîmbătă seara te-ai șters pe bot de bal... și răbdarea mea are o margine!

B elul de sîmbătă seară era la Ananii. Casă mare, împrejmuită cu zăplaz de scindură, cu ceardac în față și acoperită cu șindrile, ca mai toate casele oamenilor gospodari. Înăuntru era împărțită tare bine pentru treburi de felul ăsta. Cam în mijlocul ei avea o tindă cu lut galben pe jos, în dreapta o ușă care dădea într-o cămăruță nu prea mare, în care o sobă cu cupitorie își luase dreptul s-o ocupe pe jumătate, o masă lungă pusă lingă leița din fund ocupa și ea un sfert, iar restul cam cît ai învăli-o o dată pe Catinca lui Dilibaș, cea mai grasă femeie din sat, era liberă. În cămăruța asta, gospodarii tineri și flăcăii tomnatici se adunau în jurul damigenelor și cu pahare de toate mărimile și culorile, beau pentru vii, pentru morți, pentru bucurii, pentru necazuri, pînă-i apuca vinul de cap și li se părea că Bechean, cu ropnul lui de

scripcă, îi cel mai sint...

În sînta linzii scînduri, lăși aco din brad cu picior gospodarului.

În seara aceea printre care nici toamnă lîrzie era era amestecat cu doare de trupuri să-și dea duhul, muzica începea să seau chiuituri vesștia om cu om. Era Gheorghe. Cu păr ieșite de sub noi și bocanci tot reau de el... Cîc n-a jucat în noap

„Diordi” cum z născuse surd și c

Bechean deși tr un bondar care l zile de vară, din e tropăeli și pocne sărată sub tălpi, s

În această hărn nopții. Trecură în zicea el, le făcu l se golească repej aminare. Capelele și gîllejurile inse prejos de bărbați.

unei tobe care b din ochi să se ric în cuie. Ea își lăs înadins, îl pișcă p cînd, dar se uită cînd i-ar fi spus: treabă-i asta? Cu

Pe ușă apărū mașă leoarcă în și într-o aplecare c

— Imi permiteț Saveta îl pișcă încuviință.

— Gioac-o Gh Bechean zicea

PRAIȘAR - cetate nouă

flori rare la munte, esc în locuri ascunse, accesibile, și pe care cunoscut dintotdeauna, că sînt rare și ascun-justiuri, prizăr, te prin- t oaze mitițele, mo- verdeată, care se me tocmai pentru că i imensitatea deșertu- unele oaze, mîcî pa- aur, despre care s-a în sau nu s-a pome- vînt. Ele și-au dus pradă celui mai de- în deșerturi autoho- orașele în care hibe- își innodau afaceri- Oaze mărunte, pentru și nepăsarea oficialită- ră erau mai ucigătoa- le de nisip sau omeți- Stepa dobrogeană ne-a eme asemenea locuri nume ș'erse nu spu- njmic. Cine, în afară ogi, s-a aventurat altă le ulițe ale Topraisar- veche așezare ingro- Dobrogei de miazăzi? mnă „cetate de pă- numele comunei își nore de inimă. Ce-

largă: deputat, candidat, circum- scripție electorală. La Topraisar, a- cesteia nu lipsesc niciodată din graiul de fiecare zi. Ele nu au perioade de flux și reflux. Pentru locuitorii To- praisarului, o nouă stradă electri- cată nu se află undeva în comună, ci în circumscripția electorală numărul cutare. Stîlpii și cablul au fost pro- curati de deputatul cutare. Oamenii au dat banii prin bună înțelegere, dar cel care a alergat după materia- le pe la Constanța a fost deputatul lor, reprezentantul circumscripției.

Tot ce s-a făcut de cîțva timp încoace, în ultimii doi ani, poartă pe- cetea inițiativei și energiei acestor deputați: școală, cooperativă, un că- min cultural de-a dreptul monumen- tal, ridicat alături de vechiul lăcaș care li se pare oamenilor îmbătrînit și necorespunzător după numai cîțiva ani de existență, — totuare, străzi pie- truite cu aspect orășenesc, lumină e- lectrică.

Se face simțită la Topraisar înru- direa strînsă, sinonimia cuvintelor „deputat” și „gospodar”. Sînt multe exemple care pot să probeze această înrudire, dar dintre toate unul mi se pare cel mai grăitor: colectivitul Delcă. S-a făcut cunoscut ca unul dintre gospodarii de frunte ai Toprai- sarului. Pe cînd era membru al în- tovărășirii agricole, a primit de trei ori titlul de fruntaș al recolțelor bo- gate. Vara, an de an, s-a dovedit un foarte priceput organizator al cele- lor de treier pe temelji rudeniei și al vecinătății. Om inimos și destoi- nic, deopotrivă, a cîștigat încrederea consătenilor săi. Acum doi ani, i s-a făcut cînslea de a fi ales deputat în sfatul popular comunal. Consfăturile cu alegătorii săi n-au avut loc nicio- dată în săli închise. Lucian Delcă își dădea întîlnire cu oamenii numai pe teren: la cariera de piatră „Biruin- ță”, la îngropatul stîlpiilor, la anina- rea cablurilor. Impreună cu ceata de treier pe care o conducea, s-a în- scris, astă toamnă, în gospodăria colectivă. Zilele acestea, oamenii l-au propus tot pe el: în circumscripția nr. 2 candidează gospodarul Delcă.

N. Culcea

istoria patriei noastre cuprinde multe pagini glorioase de luptă a poporului pentru libertate și independență. Una din figurile lumi- noase ale luptei pentru scuturarea ju- gului otoman a fost Mircea cel Bă- trîn, domnul Țării Românești, de la a cărui moarte se împlinesc zilele a- cesteia 540 de ani.

La sfîrșitul celui de al XIV-lea se- col, valul otoman se întindea în Balcani unde pusesese stăpînire pe țar-atele bulgărești și pe Serbia, ame- nișind să cuprindă și Țara Romî- nească. Haraciul ce trebuia trimis la Adrianopole, drept semn al supunerii, împovăra traul poporului și în special al păturii țărănești care șorma teme- lia Țării Românești. În acea vreme majoritatea țărănilor lucrau ca șerbi pe proprietățile boierești care se în- țindeau peste zeci de sate, iar numai o parte dintre ei își munceau singuri pămîntul propriu.

Ascultînd glasul poporului său și dornic de a nu-și vedea țara înrobîtă, Mircea cel Bătrîn, după ce s-a ingri- jît să făurească trainice relații de prietenie, pe bază de egalitate, cu țar- rile vecine — Moldova, Polonia și Ungaria — a pornit o luptă curajoa- să împotriva imperiului otoman. Sînt memorabile luptele eroice ale oștilor murtene împotriva turcilor la Rovine și Nicopole. Chiar înfrînt fiind, dom- nul Țării Românești nu și-a plecat fruntea în fața temutului sultan Baia- zid, deoarece știa că reprezentă un popor curajos care va și să-și cuce- rească independența.

Mircea cel Bătrîn se înscrie în rin- dul marilor luptători din trecut pen- tru scuturarea jugului turcesc; faptele sale de vitejie au rămas și vor rî- mine de veșters în amintirea poporu- lui nostru.

A. C.

**MIHAIL EMINESCU
SCRISOAREA III-a
Fragment**

La un semn, un lărm de altul, legînd vas de vas, se leagă și în sunet de fanfare trece oastea lui întreagă. Ieniceri, copii de suflet ai lui Allah și Spahii Vin de-ntunecă pămîntul la Rovine în cîmpii; Răspîndindu-se în roiriuri întînd corturile mari... Numa-n zarea depărtată sună codrul de stejari.

Iată vine-un sol de pace c-o năframă-n viri de băț. Balazid privind la dinsul, îi întreabă cu dispreț: — „Ce vrei tu?”

— „Nol? Bună pace! Și de n-o fi cu bănat, Domnul nostru-ar vrea să vază pe măritul împărat”. La un semn deschisă-l calea și s-apropie de cort. Un bătrîn alt de simpu, după vorbă, după port. — „Tu ești Mircea?”

— „Da-mpărate!”

— „Am venit să mi te-nchin. Să nu schimb a ta coroană într-o ramură de spini”. — „Orice gînd al împărate, și oricum vei fi sosit, Cît sîntem încă pe pace eu îți zic: Bine-ai venit! Despre partea închinării însă Doamne, să ne lertî; Dar acu vei vrea cu oaste și război ca să ne certî; Ori vei vrea să faci întoarsă de pe-acuma a ta cale, Să ne dai un semn și nouă de mila Măriel-Tale... De-o fi una, de-o fi alta... Ce e scris și pentru noi, Bucuroși le-am duce toate, de e pace, de-i război”.

— „Cum? Cînd lumea mi-e deschisă, a privi gîndești că pot Ca întreg Alotomanul să se-mpiedice de-un clot? O, tu nici visezi, bătrîne, cîți în cale mi s-au pus! Toată floarea cea vestită a întregului Apus, Tot ce stă în umbra crucii, împărați și regi s-adună Să dea piept cu uraganul ridicat de Semilună, S-a-mbrăcat în zale lucti cavalerii de la Malta, Papa cu-a lui trei coroane puse una peste alta, Fulgerule adunat-au contra fulgerului care În turbarea-l furtunoasă a cuprins pămînt și mare, N-au avut decît cu ochiul ori cu mina semn a face Și Apusul își împinse toate neamurile-ncoa; Pentru-a crucii biruință se mișcă război-riuri Ori din codri răscolite ori stîrnite din pustiiuri; Zguduind din pace-adîncă ale lumii începuturi, Innegrînd tot orizontul cu-a lor zeci de mii de scuturi, Se mișcau îngrozitoare ca păduri de lănci și săbii, Tremura înspăimîntată marea de-ale lor corăbii!... La Nicopole văzut-ai cîte tabere s-au strîns Ca să stee înaintea-mi ca și zidul nelvîns, Cînd văzul a lor multime, cîtă frunză, cîtă iarbă, Cu o ură ne-mpăcată mi-am șoptit atunci în barbă, Am jurat ca peste dinșii să trec falnic, fără păs Din pistolul de la Roma să dau calului ovăz... Și de crunta-mi vijelie tu te aperi c-un totag? Și, purtat de biruință, să mă-mpiedic de-un moșneag?”

— „De-un moșneag, da, împărate, căci moșneagul ce privești Nu e om de rînd, el este Domnul Țării-Românești. Eu nu și-aș dori vr-odată să ajungi să ne cunoști, Nici ca Dunărea să-nnece spumegînd a tale oști. După vremuri mulți venîră, începînd cu acel oaspe Ce din vechi se pomenește, cu Darlu a lui Istașpe; Mulți durară, după vremuri peste Dunăre vr-un pod, De-au trecut cu spaima lumii și multime și norod; Împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă, Au venit și-n țara noastră de-au cerut pămînt și apă — Și nu vol ca să mă laud, nici că voi să te-nspălmînt, Cum venîră se făcură toți o apă ș-un pămînt. Te fălești că înainte-ți răsturnat-ai val-vîrtej, Oștile lelte-n zale de-mpărați și de viteji? Tu te lauzi că Apusul înainte și s-a pus!... Ce-i mina pe el în luptă, ce-au voit acel Apus? Laurii voiau să-l zmulgă de pe fruntea ta de fier, A credinții biruință căta orice cavalier. Eu? Imi apăr sârăcia și nevoile și neamul... Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, riul, ramul, Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este. Dușmănit vei fi de toate, fără-a prinde chiar de veste; N-avem oști dară iubirea de moșie e un zid Care nu se-nfiorează de-a ta falimă, Balazid!”

Și abia plecă bătrînul... Ce mai tremăt, ce mai zbucium! Codrul clocoti de zgomot și de arme și de buciom, Iar la poala lui cea verde mii de capete pletoase. Mil de colfuri luctoare ies din umbra-ntunecoasă; Călăreții implu cîmpul și rolesc după un semn Și în cal lor sălbatic bat cu scările de lemn, Pe copite iau în fugă fața negrului pămînt. Lănci scînteie lungi în soare, arcuți se întind în vînt, Și ca nouri de aramă și ca ropotul de grindeni, Orizontu-ntunecîndu-l vin săgeți de pretutîndeni. Vișînd ca vijelia și ca plesnetul de ploaie... Urlă cîmpul și de tropot și de strigăt de bătaie. În zadar striga-mpăratul ca și leul în turbare, Umbra morții se întinde tot mai mare și mai mare; În zadar flamura verde o ridică înspre oaste, Căci cuprînsă-l de pieire și în față și în coaste, Căci se clatină rărite șiruri lungi de bătaie; Cad Asabli ca și pîlcuți risipite pe cîmpie, În genunchi cădeau pedestrii, colo cal se răstoarnă, Cad săgețile în valuri care șuieră, se toarnă, Și lovînd în față-n spate ca și crivățul și gerul, Pe pămînt lor li se pare că se năruie tot cerul... Mircea însuși mină-n luptă vijelia-ngrozitoare, Care vine, vine, vine, calcă totul în picioare; Durduind soseau călării ca un zid înalt de sulf, Printre cetele păgîne trec rupînd-și large uliți; Risipite se-mpărstie a dușmanilor șiraguri, Și, gonind biruitoare, tot veneau a țării steaguri! Ca potop ce prăpădește, ca o mare turburată — Peste-un ceas păgînăitatea e ca pleava vînturată. Acea grindin' oțelită înspre Dunăre o mină, Iar în urma lor se-ntinde falnic armia romînă.

FEIEI

pe care l-au auzitei de cînd lon”, o odaie mare, podiță cu i de lînă, iar în fund un pal strunjit, plin de zestrea felei

stănașii din colul ista de sat ai mult de 18 ani. Seara de în casă aerul călduț și închis, raf ridicat din podele și cu su- jocului. Două lămpi săteau soi de lumini întunecate. Cînd din piepturile băiețanașilor ie- făcea într-o forfotă de nu se pingeaua mai grozav ca toți, în cap, cu cîteva șuvițe de înecile suffocate, cu pantaloni mai fericiți. Fetele se cam fe- na lui, nu se putea plînge că trecut bine la bal. l, era cam într-o ureche. Se nu putea să vorbească bine, runa cea groasă, se auzea ca în căldura de amiază a unei vorbă, chicoteli, izbeli de lăiți, t a săminței de cîneapă pre- l.

gnat cu Saveta, pe la miezul lospode „băietanul” cum își eană. Paharele au început să șoara asta nu suferea nici o inimile largi, mîinile darnice cu toți și nu se lăsa mai p, de-ai fi zis că-s beșoarele cînd se uita la lon și-l ruga itea de parcă ar fi fost băfut o masă și mai în glumă, mai se scoale o dată. El nu spuse ameră și-apoi către ea, ca și arăia asta adunată aici... apăi se amestecăm printre ei”? de sudoare pe față, cu că- lon, se frîne de la jumătate

nfelese că vrea să joace și

orghe începu s-o facă mă-

PĂȚANIA SAVETEI

runfel și pe unde trecea cu jocul, se făcea drum ca în fața mitropo- litului...

După trebușoara asta Saveta se înloarse înapoi rumenă la față, iar fusta stătea pe dînsa, cu dinaintea, dinapoi. Mai trecură cîteva cîncele și Saveta din nou începu să-i tacă semne lui lon că vrea să joace...

Între timp, lui lon îi încolțise gîndul că acum îi rostul s-o mai sature de joc. Își ceru iertare și leși oleacă așa ca pentru dînsul... îl întîlni pe „Diordi”, îl luă într-o parte să nu vadă nimeni nimic și mai ales să nu audă, — pentru că lui „Diordi” trebuia să-i strigi tare.

— Gheorghe!
— Ce-i bădie?
— Uite, îți dau două chile de vin să-mi gioci femeia în sara asta... da' s-o gioci, Gheorghe, așa cum știi tu... frumos.
— Bine, bădie!

li aduse lui Gheorghe un chil de vin, Gheorghe îl puse la gură și nu se opri decît să-și tragă o dată sufletul și din a doua înghițitură, sticla se golî. lon se întoarse în casă.

Bechean tocmai își da arcușul cu saciz, cînd, deasupra gălăgiei, răsună glasul lui „Diordi”.

— Mădica! Mădica!
Muzica începu un vals cam în tact de sîrbă și „Diordi” apără pe ușă, se aplecă, duse mina pînă la pămînt și făcu din ochi lui lon:
— Imi permiteți? Imi dați voie?
— Gioac-o Gheorghe!
Trecu valsul legal de-o horă și veni o sîrbă.
— Imi permiteți? Imi dați voie?
— Gioac-o Gheorghe!

De la un timp se frecuse lucrul de șagă și Saveta ajunsă lîngă bărbat îl pișca de zor...

— Ce-ai nevastă?
— Hai acasă.
— Imi permiteți? Imi dați voie?
— Gioac-o Gheorghe!

Se făcuse dimineața. Soarele se ridicase sus, iar din streșini picurau stropii brumei topite. Unul cite unul, băieții și fetele pără- siseră balul. În cămăruța din dreapta, „băietanul” și cu lon se mun- ceau c-un fund de damigeană, iar Saveta, frîntă, stringînd de ciudă din dinții, își pișca de zor bărbatul.

— Hai o dată, acasă! Pe tine-i greu pînă te aduce omul că pe urmă nu mai pleci...
— Mai stai, c-amu-i frumos!
Bechean, muzicantul, chior de somn, cu ultimele puteri, mai puse arcușul pe strune să zică marșul. La auzul muzicii, „Diordi” care dormea pe un capăt de lăiță, sări ca ars și se repezi în cămăruță:
— Imi permiteți? Imi dați voie?
— Gioac-o Gheorghe!
Saveta căzu sub masă.

1957 UN AN SPORNIC 1958 UN AN ȘI MAI IMBELȘUGAT

Insemnări de la adunarea generală a unei gospodării agricole colective

La adunarea generală, mult fum, mulți oameni, multe cifre. Darea de seamă citită cam repezit de președintele gospodăriei agricole colective „Timpuri Noi” din Dudești-Ciopea, tovarășul Stan Constantin, părea pînă la un moment dat o operație formală.

Era întocmită după cele mai stricte reguli și vorbea pe scurt despre toate. Și de sectorul producției vegetale în care brigada lui Anghel Adam alcătuită din 40 de oameni a scos o producție laudabilă (2.007 kg. orz de toamnă la hectar, 3.005 kg. boabe de porumb la hectar, 1.678 kg. de ovăz, 1.806 kg. de secară, 1.579 kg. de mazăre furajeră, borșeag, lucernă, iarbă de Sudan, sorg și dughie, toate aceste produse furajere întrecind cu câteva procente producția planificată la începutul anului 1957).

Din darea de seamă s-a putut vedea pe urmă că nici sectorul zootehnic, condus de inginerul zootehnist Hönig Lucian n-a înșelat așteptările, în anul 1957 gospodăria livrind statului, cu care încheiase contract, 62.866 litri de lapte, 80 porci grași, iar din valorificarea altor produse ca animale bovine, a porcinelor de prăsilă, a porcinelor fine, sectorul zootehnic (unde lucrează 16 oameni) a adus în casa gospodăriei o sumă de aproape o jumătate milion de lei.

Nu-i prea ușor să uiți chipul colectivistului Ganea Slave, îngrijitor la porci, care nu-și ascundea deloc mîndria că ei, niște simpli îngrijitori de animale, au putut aduce gospodăriei un atît de mare fond bănesc. (De altfel, pentru cele 531 zile-muncă lucrate în gospodărie, lui Ganea Slave, i-au revenit peste 2.600 kg. de orz și porumb, cantități însemnate de cartofi, varză, ceapă și alte legume, vin și țuică precum și suma de 11.682 lei, ziua-muncă fiind prețuită în această gospodărie — în afara produselor — la suma de 22 lei. În același timp lucrînd la cîmp, colectivistul Radu Dinu împreună cu familia sa a primit suma de 25.808 lei — în afară de însemnate cantități de produse — pentru 1.164 zile-muncă).

Însă sectorul care a deschis și a înfierbîntat discuțiile pe marginea dării de seamă, sectorul cel mai rentabil și cel mai complex în această gospodărie colectivă, a fost sectorul legumicol, condus de brigadierul Stoian Calisarov Petcov.

Ar fi anevoios să înșiruim aici cantitățile de produse, suprafețele cultivate și veniturile aduse de acest sector. Socotim suficient să spunem că în anul 1957, cu toate investițiile făcute (și care nu vor mai apăsa bugetul pe anul 1958), venitul mediu la hectar pe întreg sectorul legumicol și culturii alimentate a fost de 15.000 lei, realizat prin vinzarea produselor legumicole la chioșcurile gospodăriei organizate în Halele Obor și în câteva centre din oraș.

Această realizare demonstrează limpede că gospodăria s-a orientat bine în ultimii ani, îndreptîndu-și forțele către dezvoltarea legumiculturii și zootehniei, ramuri de producție care în condițiile locale de aici, pot aduce într-adevăr venituri din cele mai mari.

În ce privește sectorul zootehnic, în anul 1957 gospodăria a ajuns să numere 60 de scroafe făcătoare și 250 de porci grași. Dezvoltarea sistematică a sectorului porcin a îngăduit gospodăriei să contracteze semestrial cu întreprinderile de stat 100—150 grășuni, fapt care a contribuit la o mai bună aprovizionare a orașului și la realizarea unui venit de peste 400.000 lei.

Sectorul taurin, socotit mult, ani ca un sector deficitar în gospodărie, a ajuns în 1957 la o rentabilitate bună, datorită introducerii în gospodărie a unei rase de vaci mai puțin pretentioase și cu productivitate ridicată și datorită unei furajări organizate pe baze științifice, urmărită îndeaproape de șeful sectorului zootehnic, inginerul Hönig Lucian.

În urma acestor măsuri numărul vacilor de lapte a crescut în 1957 la 36, iar producția de lapte obținută pe cap de vită furajată a crescut de la 800 la 2800 litri într-o perioadă de lactație. Producția de lapte contractată cu statul a adus gospodăriei în anul 1957 un venit de peste 200.000 lei.

Anul 1957 poate fi socotit un an hotărîtor pentru colectivității de aici în ce privește orientarea lor spre dezvoltarea sectorului legumicol. Dacă în anii trecuți întregul venit anual al gospodăriei nu depășea niciodată suma de 50.000 lei, iar fondul de bază era de numai 248.000 lei, prin dezvoltarea continuă a sectorului legumicol și a celui zootehnic, venitul anual al gospodăriei a ajuns să fie în 1957 de 938.128 lei.

Întinsă pe o suprafață de 30 hectare — față de 4 hectare în anul 1954 — grădina de legume a adus în 1957 un venit de 246.000 lei, iar prin introducerea unor lucrări rationale s-a izbutit să se ajungă și la două culturi pe an (după recoltatul verzei timpurii s-a introdus cultura prazului), fapt care a făcut ca de pe aceste suprafețe să se realizeze un venit anual de 75.000—80.000 lei la hectar.

Pentru a spori producția și a ușura munca de irigare, gospodăria colectivă a investit în anul 1957 suma de 80.000 lei pentru construirea unui bazin de decantare cu o capacitate de

600 vagoane de apă care, dintr-o singură irigare, poate acoperi o suprafață de 5—6 hectare.

Experiența încercată în anul 1957 pentru realizarea culturilor timpurii și forțate a reușit din plin, castraveții timpurii obținuți de pe o suprafață de 80 m.p. la răsadnițe aducînd gospodăriei un venit de peste 5.000 lei.

În urma acestui rezultat, colectivității au cerut lărgirea culturilor forțate și timpurii. În anul 1958 vor fi cultivate: un hectar cu ceapă pentru stufat din care 200 m.p. la răsadnițe, pentru a fi forțată, 4 hectare spanac din soiul Matador, iar de pe acum au fost create condiții pentru realizarea de culturi forțate de ardei iuți, soiul francez (200 m.p. la răsadnițe), castraveți din soiul Bistrița (200 m.p. la răsadnițe), roșii din soiul Bizon 10 (200 m.p. la răsadnițe), vinete (100 m.p. la răsadnițe), ridichi de iunie (200 m.p. la răsadnițe), salată (200 m.p. la răsadnițe) și alte culturi care vor aduce fără îndoială însemnate venituri gospodăriei colective.

În anul 1957 fondul de bază al gospodăriei a crescut de la 967.000 lei la 1.390.000 lei. În afară de bazinul de decantare, gospodăria și-a construit două puiernițe în valoare de 100.000 lei (în anul 1958 aici vor fi crescute 1000 găini și 500 rațe). A terminat de asemenea construcția maternității de scroafe, a investit 50.000 lei în construirea a 65 de stupi noi sistem Dadamblat, a cumpărat 50 scroafe făcătoare care vor asigura producția de porcine pe anul 1958.

În urma tuturor măsurilor luate, gospodăria agricolă colectivă „Timpuri Noi” din Dudești-Ciopea a realizat în 1957 un venit de 938.128 lei din care la cheltuieli de producție au fost vărsați 250.587 lei, iar la investiții 22.784 lei. La fondul statutar au fost repartizați 112.576 lei din care 98.812 lei la fondul indivizibil și 18.762 lei la fondul social-cultural pentru procurarea de instrumente muzicale și a unui televizor la colțul roșu al gospodăriei.

Luînd cuvîntul colectivității au arătat însă și câteva din greutățile întîmpinate în anul 1957. Așa de pildă colectivistul Cojocaru Niță din brigada de cîmp a cerut conducerii gospodăriei să ia măsurile convenite pentru ca în anul 1958 o suprafață de 9 hectare semănate anul trecut cu porumb într-un teren cu multe sărături, secătuit și invadat pînă la urmă de costrei, să fie însămintată în această primăvară cu plante furajere. „Aceasta — a spus colectivistul — ne va îngădui ca în luna august terenul să fie liber și să-i putem aplica măsurile de combatere a costreului prin arături repetate în timp secetos.”

Planul pe 1958, deși bine gîndit de conducerea gospodăriei, la propunerile colectivistilor, a trebuit să fie modificat, lărgit, adăugit. Sectorul legumicol trebuie și poate da în 1958 — așa după cum au susținut toți cei care au luat cuvîntul — un venit cu cel puțin 100 la sută mai mare decît în 1957. Și aceasta pentru că gospodăria s-a îngrijit de procurarea materialului lemnos pentru răsadnițe; și-a făcut rezerve și s-a aprovizionat cu semințe de soiuri timpurii; și-a asigurat de asemenea cantitățile necesare de bălegar pentru răsadnițe și araci.

Adunarea generală a membrilor gospodăriei agricole colective „Timpuri Noi” în care s-au dezbătut atîtea însemnate probleme privitoare la viața și munca de viitor a colectivității a arătat limpede că acești oameni își iubesc gospodăria și socotind-o ca pe propria lor familie și-o doresc an de an tot mai înfloritoare și mai imbelșugată.

Gh. Florescu

Inițiativa COLECTIVISTILOR din Hagieni

Pașii m-au purtat într-una din zile prin Hagieni, comună așezată pe malul Ialomiței. La sediul colectivei, seara tirău l-am găsit pe bibliotecarul Ionuță Vasile, înconjurat de o sumedenie de cărți. Unele așteptau să fie rînduite cu grijă în rafturi, altele se aflau pe mesele nou-noute (mobilă dăruită de conducerea colectivei). Din vorbă în vorbă am aflat că această bibliotecă a fost înființată în toamna trecută din inițiativa colectivității și pentru ei. (Și cînd zic pentru ei, mă gîndesc la întreaga comună, deoarece toată este colectivizată). Biblioteca a fost dotată inițial, de stat, cu 700 de cărți, iar restul pînă la 1.000 a fost cumpărat de gospodărie care a salariat și bibliotecarul.

— A fost și pînă astăzi toamnă bibliotecă în comună, — spunea bibliote-

carul — dar era o nimica toată. Vreau să și ceva de cărți pe care ne certăm mereu. Atunci ne-am zis: „Hai să facem o singură bibliotecă, că tot muncim noi împreună în colectiv”. Am hotărît în adunarea generală și am făcut-o și pe asta. Și uite, azi nu există casă din comună care să nu aibă cite o carte. Cartea este aceea care ne ajută și ne arată cum să muncim mai bine.

Răsfoind fișele cititorilor, ne-am putut da seama de preferințele oamenilor în alegerea cărților, pe care să le citească. Pe fișa lui Dincu George, un tînăr de 19 ani, erau înșirate titlurile celor 12 volume citite. De curînd a luat să citească „Răscoala” de Liviu Rebreanu asupra căreia se va face o recenzie în amintirea lui martie 1907, cînd a început și pe aceste locuri vîlvătaia răscoalei. Am

DORIO LAZAR

„Iaranul” (sculptura)

REVEDERE

Te știu de mult, Ioane. Erăi un plod uscat
Călcînd, la fel ca mine, cu talpa prin țărîmă.
Te bucurai cînd mama îți strecură în mîmă
Vreun colț de piine neagră, mai mult din căpăt,.

Te știu de mult — da-mi pare că nu-i o săptămîină
De cînd spre alte rosturi rîvnite am plecat
Și vezi, în vremea asta, atîtea s-au schimbat
Că-i place bucuriei prin sat să mai rămînă.

Ai mai crescut, Ioane, ca fătul cel voinic
Din nu știu ce poveste știută de amîndoi
Și-mi spui atîtea lucruri, deși nu spui nimic...

Vorbuște amintirea, cu foșnete de brazi,
Și văd deodată-n tine, cînd fruntea mi-o ridic,
Un monument gigantic al omului de azi.

Stelian Filip

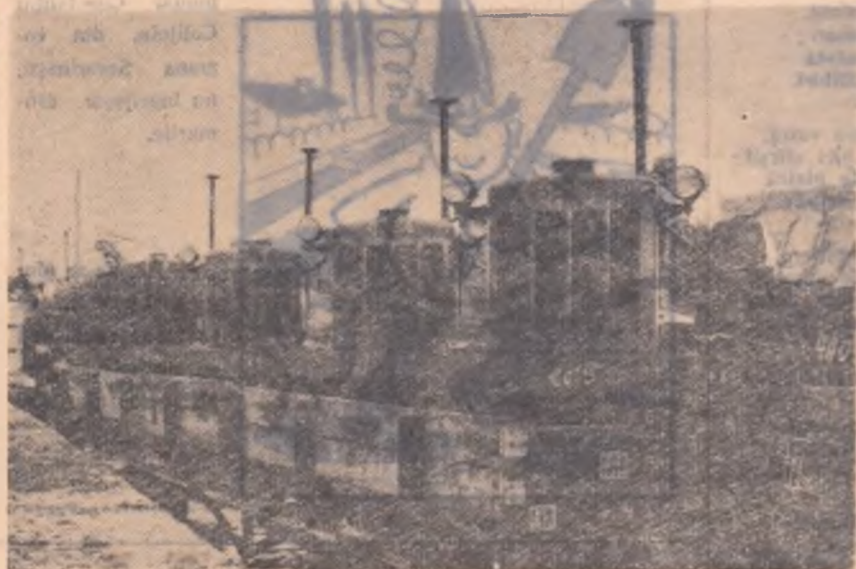
aflat ca de la biblioteca gospodăriei iau cărți și elevii școlii elementare, fiii harnicilor colectivști. Printre aceștia se numără și eleva Comănescu Silvia din clasa a IV-a, care a citit pînă acum 21 de cărți. Intr-o zi, spunea bibliotecarul, fata l-a criticat aspru pentru faptul că n-a comandat cărți mai multe pentru copii.

Florica N. Albu, o colectivistă mai în vîrstă, nu se lasă nici ea mai puțin. Nu de mult a terminat de citit „Mama” de Maxim Gorki, pe care a povestit-o în toate serile la clăci.

Cînd am plecat socotitorul colectivității, m-a invitat ca în toamnă să mai trec pe la biblioteca lor. M-a asigurat că n-am s-o mai recuzc. Zicea că în bugetul pe anul acesta s-au prevăzut sume pentru cumpărarea fondului de cărți cu cel puțin 1.500 de volume, iar spațiul va fi lărgit cu încă o sală de lectură. Nici nu m-am îndoit de spusel lui. M-am gîndit în sinea mea ce nu pot face acești oameni plini de inițiativă, animați de dorința de a sorbi adevărul din slovele cărții despre dragostea, muncă și viață!

Maria Stancu

Aceste tractoare, gata de plecare, vor brazda paminturile taranilor chinezi, coreeni sau vietnamezi. Departe de hotarele patriei, ele vor purta incrustate pe o placuta cuvintele: „Fabricat in R.P.R.“.

Intrebări și răspunsuri

INTREBARE: Ce este „zona denuclearizată”?

RASPUNS: La 2 octombrie 1957, in cadrul ultimei sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, șeful delegației poloneze, Adam Rapacki, a făcut o declarație in care, in numele guvernului său, a arătat că, in cazul cind cele două state germane ar consimți să interzică producția și depozitarea armelor atomice și cu hidrogen pe teritoriul lor, Polonia este gata să procedeze la fel. Prin propunerea ei, Polonia vrea ca pe teritoriul Europei centrale, intre Bug și frontierele apusene ale Germaniei Occidentale să nu fie arme nucleare. Această regiune întinsă a Europei centrale, insumind o suprafață de aproape 800 de mii de kilometri pătrați, cuprinde o populație de 100 milioane de oameni.

Propunerea Poloniei este sprijinită de Uniunea Sovietică și de celelalte țări socialiste semnatare ale Tratatului de la Varșovia. Ea a fost primită cu interes deosebit și in țările capitaliste din Apus, unde oamenii urăsc cu groază zborurile de „antrenament” ale avioanelor americane purtind cu ele bombe atomice și cu hidrogen. Fiecare om din aceste țări, cu populație deasă, este îngrijorat de posibilitatea și consecințele prăbușirii unui asemenea avion.

Propunerea înscrisă in mesajul lui N. A. Bulganin ca „planul Rapacki” cu privire la crearea zonei denuclearizate să fie discutat in cazul convocării unei noi consfătuiri a conducătorilor marilor puteri este sprijinită de toate popoarele lumii. Popoarele își dau seama că traducerea in viață a „planului Rapacki” ar însemna începutul rezolvării problemei dezarmării, aducind o contribuție reală la asigurarea păcii in lume.

INTREBARE: Ce caută S.U.A. la sesiunea pactului de la Bagdad?

RASPUNS: Luni 27 ianuarie, s-a deschis la Ankara sesiunea anuală a pactului de la Bagdad, înființat in urmă cu aproape patru ani, din inițiativa Angliei in încercarea disperată de a opri in loc valul mișcării de elibe-

rare din Orientul Apropiat și Mijlociu. De astă dată, alături de țările membre — Anglia, Iran, Irak, Turcia și Pakistan — participă și S.U.A. După falimentul agresivității împotriva Egiptului și al încercărilor asemănătoare împotriva Siriei, Anglia, care spera să-și poată apăra singură zona de influență din această parte a lumii, nu numai împotriva mișcării de eliberare, dar și împotriva poftelor nesățioase ale aliatului american, s-a văzut nevoită in cele din urmă să accepte participarea Statelor Unite.

La această sesiune Dulles are misiunea de a obliga țările participante să accepte crearea pe teritoriile lor a unor baze pentru arme nucleare și rachete. In același timp, S.U.A. exercită presiuni asupra Libanului și Jordaniei pentru a le atrage și pe acestea in pactul agresiv de la Bagdad.

Tot la această conferință, Dulles va exercita presiuni pentru unificarea pactelor agresive — pactul Atlanticului, pactul de la Bagdad și pactul S.E.A.T.O.

Conferința de la Ankara, la care participă și așiftătorul la război nr. 1 — Dulles — nu slujeste cauzei păcii. Popoarele din această parte a lumii doresc fierbinte pacea. Ele nu vor ca teritoriul lor să fie transformat in baze atomice americane și să devină ținta unor contralovituri nimicitoare. Orientul Apropiat și Mijlociu trebuie să devină o zonă a păcii, a prieteniei și colaborării între popoare.

Situându-se pe vechea poziție falimentară a „războiului rece”, secretarul Departamentului de stat al S.U.A. s-a pronunțat împotriva tratatelor între Est și Vest.

DULLES: — Am miinile ocupate! Nu pot semna asemenea pacte. (Desen de I. DORU)

COMENTARIUL SAPTAMINII

Evenimentele din VENEZUELA

Încă din noaptea Anului Nou, in Venezuela a izbucnit o puternică insurecție armată, îndreptată împotriva dictatorului Perez Jimenez, slugă vindută marilor monopoluri americane. Zi de zi a crescut amenințător valul protestelor și nemulțumirilor populației. Au avut loc demonstrații, greve, ciocniri armate și lupte de stradă. Toate acestea au culminat, săptămîna trecută, cu uriașa grevă antiguvernamentală, care a cuprins numeroase orașe și centre petrolifere din Venezuela, solîindu-se cu răsturnarea guvernului reacționar al lui Jimenez.

Venezuela, țară situată pe coasta de miazănoapte a Americii de Sud, avînd un teritoriu mai mare decît Franța și Germania la un loc, este una din cele mai înzestrate țări din lume in privința zăcămintelor de petrol. Dar tocmai această bogăție, in loc să aducă prosperitate și fericire pentru venezueleni, a atras asupra lor urgia cotoptitorilor străini, care i-au jefuit și subjugat. După cotoptirea spaniolă, engleză și germană, marile monopoluri americane au început, încă de acum o jumătate de

secol, să se infiltreze in Venezuela. Astfel, datele statistice arată că in prezent stăpînesc aici peste 300 de societăți americane in frunte cu concernul lui Rockefeller „Standard Oil” care controlează mai mult de trei sferturi din întreaga producție de petrol a țării.

Guvernul antipopular al dictatorului Perez Jimenez, instaurat cu forța acum zece ani, a dus o politică de totală aservire față de S.U.A. O astfel de politică nu s-a putut bucura, cum era și firesc, de încrederea poporului.

La conducerea țării se află acum o „juntă militară”, condusă de contramiralul Larrazabal. In întreaga țară continuă mitingurile și demonstrațiile. In cadrul acestora, reprezentanți ai diferitelor partide și conducători ai mișcării patriotice de eliberare cer cu stăruință formarea unui guvern provizoriu, ținerea de alegeri generale, libertate pentru activitatea tuturor partideilor politice. Recentele evenimente au dovedit din plin uriașa creștere a forțelor antiimperialiste, care au cuprins in întregul lor populația Venezuelei.

In fata kârșii

Jamaica

Nu de mult, in noiembrie 1957, insulei Jamaica, una din coloniile engleze din marea Antilelor, i s-a acordat autonomia internă. Din acest moment, poporul insulei are dreptul să se administreze singur. Dar această concesie n-a fost făcută de bunăvoia colonialiștilor. Ea este rezultatul luptei pe care poporul din Jamaica o duce de sute de ani împotriva cotoptitorilor.

Jamaica se află la sud de Cuba și la răsărit de insula Haiti. Suprafața insulei este de 10.859 kilometri pătrați, iar populația nu trece de un milion de locuitori. Țară cu coastele dantelate și presărate cu golfuri care adăpostesc numeroase porturi, are un relief muntos, împădurit. Numele ei vechi este Xaimata, adică țara izvoarelor, avînd 114 pîraie și riuri, dintre care nici unul mai lung de

170 km. Clima e blîndă, însă intre lunile mai și octombrie, Jamaica este bîntuită de uragane și cicloane puternice, care produc mari pagube, mai ales semănăturilor. Capitala este orașul Kingstown (Cetatea regelui).

Insula a fost descoperită la 4 mai 1494 de Cristofor Columb, care îi dădu numele Santiago (Sf. Iago). In momentul debarcării era populată de indienii piei roșii. Dar in anul 1509, Diego, fratele lui Columb, care fusese numit guvernatorul Hispanolei, adică al ținuturilor descoperite pînă atunci, se gîndi să colonizeze Jamaica cu albi. In acest scop, el înființă citeva orașe, silînd pe indienii să-și părăsească așezările. Disperați, aceștia se revoltară și, in urma luptelor, au fost ucisi pînă la unul. Dar fiindcă albiu nu se grăbeau să vină și pentru că lipsea mina de lucru, spaniolii aduseră negri vînați in Africa pe care i-au pus să muncească ca sclavi.

In timpul decăderii puterii navale a Spaniei, englezii atacă Jamaica pe care o cuceresc in anul 1655. Ei instalează aci cartierul general al piraților care țineau calea navelor spaniole și olandeze, iar mai tirziu tot aci a fost sediul Companiei Regale Africane pentru comerțul cu sclavi.

Nemaiputînd suporta viața umiltoare și munca de robi, negrii din Jamaica se răzvrătesc. Pentru a putea ține piept armatelor engleze, ei se retrag in munti. Înarmați doar cu arcuri, timp de 200 de ani duc o luptă neînfricată împotriva invadatorilor. Nu cedează cu totul nici după ce, cu ajutorul ciinilor dresați, dar mai ales cu sprijinul singeroșilor mîncători de oameni din tribul indian Mosquito, revolta este înăbușită.

Extinderea culturilor necesita tot mai mulți muncitori. Englezii au fost nevoiți să aducă pe insulă încă trei milioane de negri. Toți au pierit din cauza muncii istovitoare. Dar nici acest mijloc n-a putut înfrînge pe răsculați. Dimpotrivă, lupta lor se înteește, ceea ce obligă pe englezi să desființeze sclavia și să acorde țării o constituție pe care însă, după obiceiul colonialiștilor n-au respectat-o prea mult timp. De aceea, lupta a continuat pînă spre sfîrșitul anului trecut cînd poporul din Jamaica, sprijinit de toate popoarele care cer desființarea sistemului colonial, a cîștigat victoria udată cu atita sînge.

Pe scurt

● In ziua de 27 ianuarie, s-au încheiat la Washington tratativele dintre U.R.S.S. și S.U.A. cu privire la problemele largirii contactelor și legăturilor dintre cele două țări. Astfel, a fost semnat un acord in domeniul culturii, tehnicii și învățămîntului.

● Yemenul a respins propunerea cu privire la acordarea unui „ajutor” economic american, deoarece Statele Unite au vrut ca in schimbul acestui „ajutor” să construiască patru instalații americane de radar in diferite orașe din Yemen.

● „Asociația americană pentru Națiunile Unite” a dat publicității o declarație, in care se arată, printre altele: „A sosit timpul pentru a se duce tratative între Occident și Uniunea Sovietică... Opinia publică mondială se pronunță in marea ei majoritate pentru asemenea tratative”.

SALUTA ȘI UMOR

PARICOPITATELE

In sala căminului, lecția cercului agrotehnic era în plină desfășurare. Lectorul își dădea importanță, căutând să arate tot ce știe. Totuși atmosfera era apăsătoare, iar cursanții sușoteau între ei și schimbau priviri întrebătoare. Lectorul făcu o mică pauză, după care continuă:

— Tovarăși, nu trebuie să vedeți în mine numai un simplu lector la cercul agrotehnic!

— Nu vedem, tovarășe...
— Atunci, ce vedeți? Spune dumneata!

— Nimic.
— Poftim! Greșit exprimat. După dumneata, eu sint nimic. E clar?

— E clar...
— Ori, nu e just. Eu am și o altă misiune. Să vă învăț sensul cuvintelor. Asta o facem pe parcurs, adică din mers, pe măsură ce le întâlnim. De exemplu, astăzi avem despre: solicitudinea față de paricopitatele inferioare gestante.

— N-am înțeles tovarășe!
— Păi asta-i nenorocirea, că nu sezișai. De aceea, se cere o doză majoră de efort din partea-mi. Cine a înțeles dintr-o parte-dumneavoastră? Nimeni? Atunci să vă explic: adică, grija față de oile pline.

Pentru a mă prezenta în fața dumneavoastră cât mai inteligibil, voi divide lecția în secvențe. Prima secvență va trata despre alimentația paricopitatelelor înainte de a avea loc fenomenul de reproducere — fenomen care determină în final augmentarea sensibilă a parcului ovin.

— N-am înțeles, tovarășe!
— Adică înmulțirea simplătoare a oilor, omule! Dar dumneata unde pleci, tovarășe?

— Acasă, tovarășe, că mi-e nevasta gestantă.

— Păcat. Tocmai acum? Ei, dar să abandonăm digresiunile nesemnificative și să trecem la secvența secundă a lecției noastre. Aceasta se ocupă cu alimentația după fenomen, adică post-operatorie. Indubitabil că ovina este paricopitata cea mai fragilă, cea mai sensibilă și de aceea...

— Nu înțelegem nimic, bre. Asta ce mai e?

— Adică oaia e dobitoc gin-gaș. Dar dumneata, unde pleci, tovarășa Ioana? De ce nu rămii la lecție?

— Lăsați-o să plece, tovarășe, că a stat lângă ușă și e... cum ați zis dumneavoastră... fragilă...

— Păcat! Observ că lecția e înțeleasă. Indubitabil că apercipia se face lejer.

— Tovarășe lector, îndubitabil de vâru-meu m-a îndemnat să nu mai viu la cursuri. Zice că nu sezișam nici de unele aici. Adică abandonăm timpul cu digresiuni nesemnificative. Așa că la secvența asta nu mai stau. Plec după cumnată-mea., fragila!

— Stați, tovarăși! Că altfel plec și eu.

— Fă cum poțtești. Dar noi știm o vorbă: „Ori te poartă cum ți-e vorba, ori vorbește cum ți-e portul”. Așa că... mergi sănătos, dacă nu vorbești decit păsărește.

— Acum, că a plecat lectorul, hai să citim broșura asta: „Despre îngrijirea oilor și a mieilor”. Din ea „indubitabil”, o să „apercepem” mai mult decit ne-a învățat „inteligibilul” ăsta.

Vasile Fulgeanu

SPOVEDANIA UNEI CARȚI

Am fost o carte căutată,
Cu file pline de comori;
Am fost o carte laudată
De zeci și zeci de cititori.

Acuma însă, zac pe-o vatră.
Nici titlu n-am și nici sfârșit:
Un om cu inima de piatră
M-a părăsit, m-a ciumpăvit.

Deși mi-e tristă povestirea,
Sint, totuși, carte de umor;
De-aceea-mi voi menține lîrea
Să mpung pe-așa un cititor:

Cind m-a-nceput, în prima seară,
El prima foaie mi-a desprins
Și răsucind din ea figară
Sub pernă, liniștit, m-a mpins.

În altă zi, cînd să-mbine
Lectura cu un tulburel,
Cind pentru morți a vrut să-nchine
M-a botezat c-un păhărel.

C-o zgaibă de creion sinistru
M-a mpeștriat de socoteli;
Și-astfel, am devenit registru
De datorii și chețuțeli.

Și astăzi parcă sint o mîină
Zmulgîndu-mi scoarța și trei foi
S-acopăr oala cu smîntînă
Și să mă lingă un pisoi...

Am fost și eu cîndva o carte
Cu-aspect frumos și îngrijit;
Avui de multă stimă parte
Și mulți săteni m-au îndrăgit.

Acuma am ajuns o varză
Și într-un raț e locul gol...
Cit încă-n fec n-o să mă arză
Eu strig de-aici, fără ocol:

— Aș vrea măcar odată-n viață
Să rid nițel și eu de el:
Să-i tund jumate din mustață,
Să-i vârs pe hațnu-n păhărel.

Să-l fac să meargă c-o ciubotă
Și-o talpă goală prin urzici,
Să-l fac să nu uite o iotă
Din tot necazul meu de-aici...

Petro Poza

Cantonierul comunal Constantin Colițoiu, din comuna Severinești, nu îngrijește drumurile.

— Ah, de-ar ninge mai repede, să se facă troiene, ca să nu mai vîd gropile astea afurșite!

ARTISTA

Țața Lina e supărată. E loc de supărare! Auzi? Să n-o asculte Iulia. Fata ei.

— Și pleci după ea, țața Lină?

— Plec. Și de n-o fac... ai să vezi dumneata cum o fac. De păr o aduc în sat. Altfel n-aș mai bate eu drumul pînă acolo. Să termine o dată cu... cu teatru' ăsta.

Vrea să spună cu echipa de teatru a căminului cultural. Cei din echipă au pregătit de curînd o piesă. Au fost chemați s-o dea și la raion. Iulia are rolul principal. Țața Lina — una și bună — că n-o lasă. Nu-și lasă ea fata „în lume”. Dar Iulia...

— A plecat pe furș de mine. Mă miram: unde să fie? Și ea... În loc să-și fi văzut acasă de lucru.

— Lucru?! Acuma?...
— Ehe, ce știi dumneata! Acuma. Pică miine, poimîne unu', și cu ce-o mărit? Cu teatru'? Las'că-i arăt eu ei!

Am ajuns la raion. Spre sala de festivități a casei de cultură abia ne făceam loc. Lume multă. Și țața Lina o lînea într-una:

— ...de n-o fac... ai să vezi dumneata cum o fac... De păr... o satur eu...

Sa'a era plină cînd am intrat. Tocmai se ridicase cortina. Luminile s-au stîns. Țața Lina a tresărit uluită.
— E un scaun. Stai jos!
S-a așezat spunînd ceva. Nu știu ce. Vreo amenințare probabil.

Aplauze. Sala e în picioare și aplaudă. Iulia se inclină sfi-oasă. Cineva îi dă cu cotul maică-si:

— Adevărat artistă. Și e și frumoasă fata. Adevărat artistă e, să știi!

Țața Lina se uită la mine. Mă fac că nu-s atenț la ea. Trag doar cu urechea:

— E fata mea — îi spune în șoaptă. Am venit s-o vîd cum joacă. Zău, e fata mea. Altfel nu băteam eu drumul pînă aici.

Octav Nica

EPIGRAMA

La cooperativa din Nereju, raionul Vrancea, lipsesc mărfurile de sezon.

Iarna cu peisaj a'pin,
Ce-a cuprins întreaga țară,
La Nereju-n magazin
O s-ajungă-abia la vară...

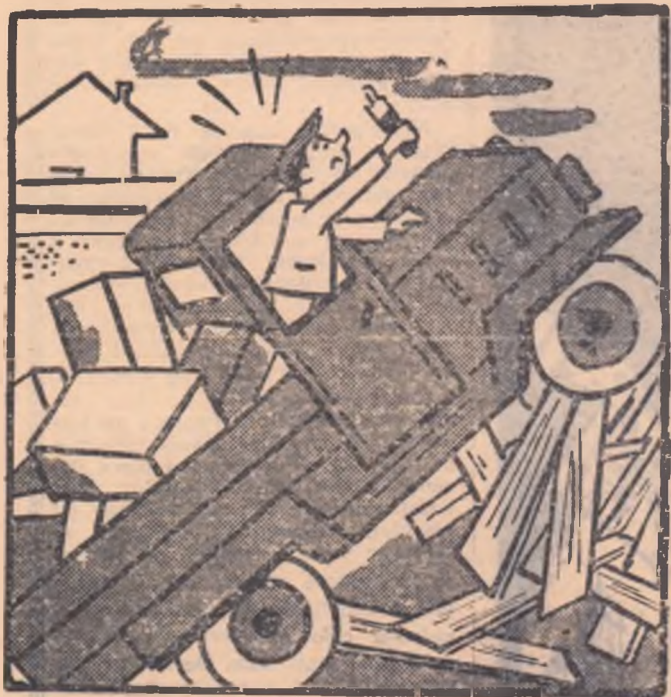
Căminul cultural din satul Tg. Troțuș, raionul Tg. Ocna, nu poate activa în condiții normale deoarece nu are geamuri.

Cînd nu sînt geamuri la cămin,
În toiul iernii cel puțin,
Aici, tovarăși, nu mă mir
Că-i numai vîntul musafir...

I. B.

CORESPONDENȚII NE SEZISEAZA

Șoferul Manole, de la baza comercială T. Severin, are obiceiul să se îmbete în timpul curselor, provocînd diferite accidente.

— Hai ncrece și ceasul-bun!

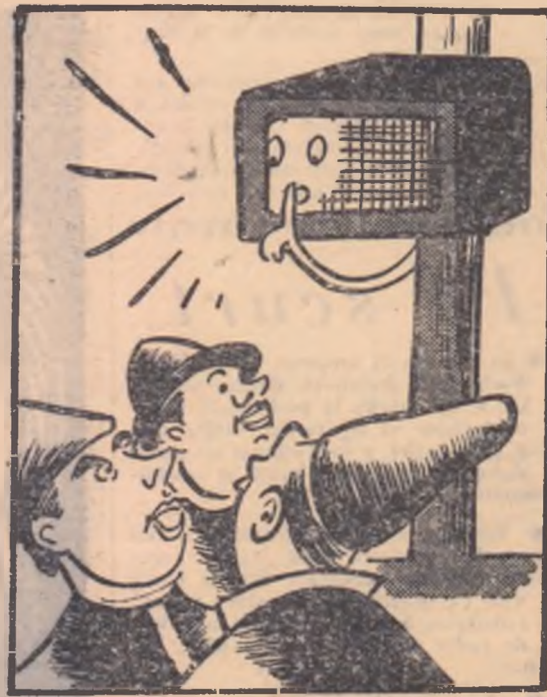
(Desene de Neagu Rădulescu)

La filiala „Loto” din Năsăud s-au trimis calendare gratuite pe care șeful filialei, tovarășul Silaghi Alexandru, în loc să le distribuie cooperativele pentru a fi date sătenilor, le-a folosit în scopuri personale.

— În feul acesta avem două avantaje: sintem originali și nu ne costă nimic.

Poseorii de difuzoare din raionul Năsăud se plîng de condițiile necorespunzătoare în care sî face audiția.

Difuzorul: — Vorbiți mai încet, să m-aud și eu!